

כ"ח מר חשון ה'תשע"ח 17.11.17

מגזין מס' 453

ערב שבת פרשת תולדות/מברכים חודש כסלו

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

החייך כסנא

אין לי אשמים

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב קלב

הכח האמיתי שלנו כיהודים מתגלה רק כשאנחנו אותנטיים. רק כשאני משרת את האמת, משהו בי (מצד העצם שבי) יוצא מהמיצר והגבול של אנוכיותי הטבעית והופך להיות בעל כוחות אדירים. כי כשאני משרת את האמת ננסכים בי הכוחות של האמת. וכפתגם החסידי, לפיו שליח אמיתי אין לו מציאות משל עצמו אלא מציאות המשלח.

כשאדם מכוון עצמו בכיוון אחד, באופן שכביכול כל תאי גופו ונימי נפשו אומרים כיוון אחד, חדל הוא מלהיות מאוים. באשר כל נסיבות חייו הופכות למכלול אחד, מעין סדנא בה לש הוא את משמעות חייו כאן ועכשיו, תוך התמודדות עם עצמו, לא עם אחרים.

וזהו שמבואר בחסידות, אשר מאבקו של איש האמת על חירותו אינו מול אחרים. כי מונח אצלו בפשיטות שהבעיות אינן בחוץ, ובמילא זוכה הוא גם לחוש כי באמת – אין לו אשמים. אצל אדם כזה, כדוגמת הכלי המכוון, מתחדדת היכולת הנפשית לדעת מה הוא באמת רוצה.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שימו לב בעקבות המעבר לשעון חורף השיעור יתחיל בשעה 21:30 בדיוק.

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן זמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש כסלו

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'תולדות', מכריזים: המולד יהיה במוצ"ש קודש, שעה 12 בלילה, 57 דקות ו-0 חלקים. ראש חודש כסלו ביום ראשון הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידיו, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומיחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

אמירת תהילים בציבור

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"

מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בענייני נר מצוה ותורה אור.

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא יידע שום 'קונצים' אלא ידרוש...

להלן הימים המיוחדים בחודש כסלו, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

ליהודים רבים המוצאים בהם אורה נינוחה ספוגה בניחוח 'רוח ישראל סבא' - בית חם לכל יהודי באשר הוא מבלי הבט על מעמדו ומצבו בגשמיות או ברוחניות. **ט' כסלו** - יום הולדתו והסתלקותו של האדמו"ר האמצעי (דור שני בשושלת אדמו"רי חב"ד, בנו של בעל התניא).

י' כסלו - חג גאולתו של אדמו"ר האמצעי בצאתו מן המאסר.

י"ד כסלו - יום נשואי הרבי מליובאוויטש לרבנית הצדקנית **חיה מושקא** (בתו של האדמו"ר הקודם, הרבי הרי"צ). באחת משיחותיו אמר הרבי "היום הזה קישר אותי אתכם החסידים".

י"ט כסלו - יום הסתלקות הרב המגיד ממעזריטש (תלמידו וממשיך דרכו של הבעל שם טוב ורבו של בעל התניא).

י"ט-כ' כסלו - 'חג החגים' ו'ראש השנה לחסידות', הוא חג גאולתו של אדמו"ר הזקן בעל התניא בצאתו מן המאסר.

כ"ה כסלו - חג החנוכה, ניצחון האור על החושך, בימים בהם ובזמן הזה.

א' כסלו - (ראה בהרחבה 'מגילת ראש חודש כסלו'). ביום זה (בשנת תשל"ח) יצא הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו לביתו, לאחר שטופל במשרדו ע"י טובי הרופאים וכבר התאושש מסדרת התקפי לב קשים שעבר בשמיני עצרת. שמחת החסידים על החלמת הרבי, שהיתה בשעתה שמחה גדולה כשלעצמה, הלכה והתעצמה עם חלוף השנים. ומדי שנה, ביום זה, גברה השמחה בקרב כלל מחבבי תורת ומורשת ישראל, לנוכח המשך זריחת אורו הגדול של הרבי על פני כ-15 שנות עבודה נוספות. כמעין המתגבר, המשיך הרבי להאיר את העולם בתנופת הפצה אדירה וחסרת תקדים בפעולותיו לפרסום וחיזוק היהדות בכלל והחסידות בפרט. זכה דורנו ונתברך אשר גם בימינו נמשכת ומתרחבת ביתר שאת וביתר עוז השפעתו של הרבי על ידי ריבוי עצום של לומדים המעיינים בדברי תורתו שבמאמרו, שיחותיו ואגרות קודש שכתב, המהווים עבורם ועבור סביבתם מזון רוחני חי ורב עוצמה הפועל ישועות בקרב הארץ. צבא שלוחי הרבי, שמספרם הולך וגדל מידי שנה בשנה, מקימים בהשראתו בתי חב"ד בכל רחבי ארץ הקודש ובכל פינות וקצווי תבל. מרכזי יהדות אלה משמשים מוקד משיכה

הסיפור השבועי

מגילת ראש חודש כסלו

וַיְהִי בַיָּמֵי חַג הַסֵּכּוֹת בְּשָׁנַת תַּשְׁל"ח. כְּבָכֵל שָׁנָה וְשָׁנָה, שֶׁהוּא בְּבֵית חַיֵּינוּ בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי אֶלְפֵי חֲסִידִים מִכָּל קְצוֹי תֵּבֵל. בְּחַג הַסֵּכּוֹת הֵיטָה עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ שֶׁל הָרַבִּי כְּסֻדְרָה וְהַחֲסִידִים הָיוּ נֶאֱסָפִים מִיַּדֵּי עָרֵב לְהִתְנַעֲדוֹת "שְׂמֻחַת בֵּית הַשְּׂוֹאֵבָה" ו"מִי שֶׁלֹּא רָאָה שְׂמֻחַת בֵּית הַשְּׂוֹאֵבָה לֹא רָאָה שְׂמֻחָה מִיָּמָיו".

בַּיָּמִים הָאֵלֶּם, בַּיָּמֵי חוֹל הַמוֹעֵד סְכוֹת ה'תשל"ח הָיָה דָבָר שֶׁלֹּא הָיָה בְּכָל שָׁנָה אַחֲרָת: שֶׁהָיָה הָרַבִּי עוֹמֵד עַל בֵּימַת מְלָכוּתוֹ כָּל אֵימַת שְׁנֵיכָנֶס לְבֵית הַכְּנֶסֶת, לִפְנֵי כָּל תְּפִלָּה, הָיָה מְסֻתָּבֵב אֶל הַקְּהָל וּמְעוֹדֵד אֶת הַשִּׁירָה בְּתַנוּעוֹת יָדַיִם

מספרים - בקש הרבי שיקצרו באמירת ההקפות]. אמירת כל הפסוקים שלש פעמים ארכה רק כחצי שעה. בעת שירת הנגונים, בהפסקות שבין שלוש מחזורי אמירת הפסוקים, הבחינו בעיפות כלשהי על הרבי, למרות עצם השמחה שהיתה נסוכה על פניו הקדושות ומחיא את הפנים הסוערות שלו.

בהקפה הראשונה רקד הרבי יחד עם - גיסו הרש"ג ז"ל, והפעם בהתלהבות גדולה מתמיד. הרי ההקפות בליל שמיני עצרת הן המשך של "שמחת בית השואבה". "770" היה מלא עד אפס מקום, אלפי חסידים רקדו, פזזו וכרכרו בכל עז, הרגלים רקעו בהתלהבות. העינים ברקו מעצמת הדבקות. רקודי ההקפות הראשונות נמשכו שעה ארכה והשירה בקעה ועלתה כלפי מעלה.

ברם בהקפה השלישית אותה רקד הרבי כרגיל, על בימתו המיוחדת לו - הפתעו כבר אחרים מהחסידים להבחין כי פני הרבי חורים מהרגיל, וראו איך - שלא כרגיל כלל - הרבי מנגב במטפחת את זעת פניו הקדושות. אבל מרבית החסידים, אז, עדין לא הבחינו בשנוי הזה, והשמחה בבית חיינו הלכה והתעצמה. אמנם מייד לאחריה, בהקפה הרביעית שעה שהתחילו לשיר "על הסלע הך" והרבי הפנה את פניו לעבר הקהל, תוך כדי מחיאת כפיים - אחזה רעדה בכל הצבור פלו. פניו הקדושות של הרבי לפתע החורו פסיד; וכאשר מחא כפיים - בקשי נגעו כפיו זו לזו.

המחזה הנוכחי לא ארך זמן רב. כעבר שעה קלה, הפנה הרבי חזרה את פניו הקדושות מהקהל, נשען בידיו על הסטנדרט שלו, ופנה למזכירו הרב יהודה לייב גרונר שליט"א בבקשה לקרב את פסאו.

בתם ההקפה התישב הרבי בכסאו, ועצם את עיניו הקדושות - - - לב הקהל החסיר פעימה. כלם היו המומים. בין רגע הפכה המתיחות ההיסטרית שתקפה את כלם לקריאות סערה כמו: "מים!" "חסר אויר!" וצעקות -

מפליאות ובמחיאיות כפיים סוערות, והקהל הענק רקד על מקומו בשמחה גדולה למשך כמה רגעים.

ביום הושענא רבה, חלק הרבי כמנהגו פרוסת "לעקאח" לכל אחד ואחד. חסידים שבאו לפני ערב יום הכפורים קבלו אז ואלו שבאו בימים שבינתיים זכו לכך היום. וכאז פן עתה בעת החלקה אחל לכל אחד ואחד: "שנה טובה ומתוקה".

במשך היום התענינה הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא ע"ה אצל אחד מבאי ביתה ובקשה לדעת איזה ספר-תורה ימסרו בלילה, בעת ההקפות לבעלה - הרבי. ענה הלה: "הקטן". "וכמה משקלו?" הוסיפה הרבנית לשאל. - "משקלו קל ביותר" ענה הלה. "ועם הכתר שעליו?" שאלה עוד. - "עדין קל מאד" ענה. לאחר שהלה פסק בהחלטיות שספר התורה שימסר לרבי יהיה "הקטן" - וכי משקלו קל מאד - אמרה לו הרבנית, שילך להגיד ל"חיים" שהרבי יהיה בריא. ויהי הדבר לפלא. בתוך כך צלצלה הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא ע"ה למזכירות - ובקשה לא להכביד היום על בעלה - הרבי - היות ואינו מרגיש כל כך טוב. לכן גם בקשה לקצר את ההקפות בערב.

חלקת ה"לעקאח" נמשכה כמה שעות. אחרי פן התפללו תפלות מנחה ואחרי התפלה עמד הרבי לנסע לביתו לשעה קלה. בצאתו הבחין הרבי בשורה חדשה של אנשים העומדים בתור ומחכים לקבל "לעקאח". הרבי, אוהבם של ישראל, נכנס שוב לסכה, חלק "לעקאח" עד לאחרון שבהם, ורק אחר כך נסע לביתו.

יודעי דבר חשבו כי מפאת חסר הזמן לא הספיק הרבי לטעם מאומה בבית. בדקות שנועדו לכך חלק, כנראה, "לעקאח" לאחר תפלת מנחה. אחרי זמן מה, קדם כניסת החג, חזר הרבי ל"770".

בלילה ההוא, ליל שמיני עצרת, נקראו פסוקי "אתה הורית" לפני ההקפות במהירות [שכן, לפני אמירתם - כך

הבינו עדין מה קרה.

התברר שהרבי רוצה כי ימשיכו את עריכת ההקפות כסדרן ועד שלא יעשו זאת לא יצא מבית הכנסת. המשיכו, אם כן, בהקפות... בעת ששרו בהקפה החמישית, מחא הרבי את כפיו בקלות, ולאחריה - התישב שוב במקומו.

את ההקפה הששית ערכו בשקט. כדי לא לאלץ את הרבי לטרוח ולקום - לא שרו ולא רקדו. [לפי נסחא אחרת נערכה גם ההקפה החמישית במהירות, ללא שירה ורקודים; ולאחרי ההקפה הששית שוב לא הרגיש הרבי בטוב והתישב, אך התרומם מיד להקפה האחרונה].

כאשר הגיעו להקפה השביעית והאחרונה - אותה נוהג הרבי לערוך במעגל המיוחד לו במרכז בית הכנסת - הציעו לרבי לעשות זאת הפעם מעל בימתו הקבועה, בכדי למנוע טרחה מיתרת. אולם הרבי לא קבל את ההצעה אלא לקח בידי הקדושות את ספר התורה, וצעד לעבר בימת ההקפות, במרכז בית הכנסת.

(מאחד יותר כשהרופאים יקבעו כי הרבי היה אז בעצומה של "התקפת לב" יביעו פליאה עצומה על כך שהרבי המשיך בהקפות באמרו שאין לזה שום אחיזה שיהא בדרך הטבע)...

כאשר התחיל הרבי ללכת, הסתובב תחלה לראות באם גם גיסו הרש"ג, צועד אחריו למקום ההקפות כרגיל. הרש"ג פנה מיד ללכת בעקבות הרבי והחסידיים נצלו את העבדה כדי לבקש ממנו לדאג לכך שהרקוד יהיה קצר ככל האפשר...

במהלך הצעידה עד למרכז בית הכנסת, היו כאלו שנשקו את ספר התורה של הרבי; אך הרב יהודה לייב גרונו - שצעד לפני הרבי - בראותו זאת - מנע מהנוכחים לנשק, כדי למהר את סיומן של ההקפות.

עם הגיע הרבי לבימת ההקפות שר הקהל את "נגון ההקפות", והרבי רקד כרגיל עם הרש"ג ז"ל. הרקוד הזה

"להתרחק מהבימה!"... מכל עברי בית הכנסת הגדול נשמעו בכיות ויללות קורעות לב...

המומי התרגשות מבלי לדעת מה מתרחש כאן, עמדו החסידים: "רק לפני 5 דקות היתה כאן שמחה גדולה מאד מאד; כלם ראו איך הרבי עומד על בימתו ומוחא כפיים לכל עבר. ומה קורה כעת?!..."

פתאום, ללא כל הוראה מקדמת, התחיל הקהל לצאת בבהלה מבית הכנסת, כדי שיהיה לרבי יותר אויר לנשימה. לא עברו דקות ספורות, ובית הכנסת הענק התרוקן מכל האלפים שגדשו אותו. רק פה ושם עדין עמדו אי אילו חסידים. הדלתות והחלונות נפרצו כלן, לתת לאויר הקריר והצח מבחוץ "דרך פניסה" פנימה.

בחוי - עמדו כלם בהולים, אחוזי התרגשות גדולה, מבלי לדעת מה קורה בפנים, בבית הכנסת. אחד הנוכחים ספר: "כל אחד התבייש להביט בפרצופו של השני ולשוחח על המחזה הנורא. כלם הרגישו את עצמם אשמים, כפיכול, בכל מה שקרה וקורה בפנים".

בקשו מהרבי שיעלה לחדרו לנוח מעט; אך הרבי לא שעה להצעה זו, ובו במקום צוה להמשיך את ההקפות - במהירות - עד תמון.

בינתיים מהר איש הצלה ר' ליבל ביסטריצקי, והגיע בריצה עם מכשירי החמצן בידי. כאשר הבחין הרבי בהם, חיך... וישב בלי להתחשב בכל הנעשה סביבו.

רבים צעקו להביא מיד מים, בכונה לתת לרבי לשותות משהו; אך הרבי התנגד לכך, ואמר כי מחויץ לסכה לא ישתה! גם כאשר המזכיר, הרב בנימין קליין - שישב אפוף התרגשות על הרצפה ליד הרבי - בקש מהרבי מספר פעמים שיאזן לקחת את המים - לא הגיב.

כשתים שלש דקות ישב הרבי בכסאו, ומיד קם על רגליו להמשיך את ההקפות. בשעה זו היה בית הכנסת - ה"זאל" למטה - כמעט ריק מאדם, ופחות ממאה איש נשארו בו; ביניהם - סקרנים בודדים, ורופאים נטולי עצה שלא

היה אטי וקצר כְּאֶשֶׁר פָּנְיוֹ הַקְּדוּשׁוֹת חִוְרוֹת כְּסִיד. הַרְשׁ"ג, שֶׁהֵבִין אֶת הַמַּצָּב, הַפְּסִיק מִיַּד אֶת הַרְקוּדִים לְאַחֲרֵי מִסְפַּר סִיבּוּבִים. הַרְבֵּי חֵיָד אֵלָיו כְּשׂוֹאֵל לְמָה הַפְּסִיקוֹ אֶת הַרְקוּדִים...

בְּתֵם הַהֶקְפָּה הַכְּנִיסוֹ אֶת סַפְרֵי הַתּוֹרָה חֲזָרָה לְאַרוֹן הַקֹּדֶשׁ, וְהַרְבֵּי חֲזַר לְמִקְוֵמוֹ. בְּהִגְיעוֹ לְמִקְוֵמוֹ, מַעַל בִּימְתוֹ הַקְּבוּעָה – אָמְרוּ 'עֲלִינוּ' וְקִדִּישׁ וְאַחַר כֵּן הַכְרִיז הַרְבֵּי כְּדַרְכּוֹ (אֵלָּא הַפַּעַם הִיָּתָה הַהַכְרָזָה בְּאִפְסוֹן קַל): "גוֹט יוֹם-טוֹב" שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים. בְּעֵת הַהַכְרָזָה עָשָׂה הַרְבֵּי תְנוּעָה נִלְהַבֵּת בְּשִׁתֵּי יָדָיו הַקְּדוּשׁוֹת כְּאֶשֶׁר כָּל גּוֹפוֹ הַקְּדוֹשׁ מִתְנַעֲנַע חֲזָק!

כְּאֶשֶׁר יָצָא הַרְבֵּי מִבֵּית הַכְּנֶסֶת וְעָלָה לְחַדְרוֹ הַקְּדוֹשׁ – סָגְרוּ מִיַּד אֶת כָּל הַדְּלֵתוֹת, וְכָלֵם יָצְאוּ הַחוּצָה. כְּעֵת הַחֲלוּ חֲבָרֵי הַמְזַכִּירוֹת לְהִשְׁתַּלֵּט עַל הַמַּצָּב אִם כִּי כָּפִי שֶׁנִּתְּן לְשַׁעַר הֵם עֲצָמָם הָיוּ בְּהוֹלִים וְנִבְהָלִים.

כֵּן מִבְּלִי כָּל יָדִיעָה עַל הַמְתַּרְחֵשׁ בַּפְּנִים, עָמְדוּ כָּלֵם בְּרַחֲבָה הַגְּדוּלָּה שֶׁבִּפְתַּח 770. אֵלּוֹ שֶׁלֹּא רָצוּ לְהִשְׁבִּית אֶת הַשְׂמֻחָה וְהַמְשִׁיכוּ בְּרַקוּדֵיהֶם בְּרַחוּב וְאֵלּוֹ לְעַמְתָּם, עָמְדוּ פֹּה וְשָׁם וּבָכוּ בְּכִיּוֹת קוֹרְעוֹת לֵב. מַחֲזָה נוֹרָא וְאִים.

בִּינְתַיִם כְּאֶשֶׁר נִכְנַס הַרְבֵּי לְחַדְרוֹ הַקְּדוֹשׁ הָיָה עָלָיו לְהִשְׁעוֹן עַל הַקִּיר וּמְזַכִּירוֹ הַרְבֵּי ח.מ.א חוֹדְקוֹב – שֶׁנִּכְנַס אִתּוֹ – נִבְהַל בְּיוֹתֵר בְּרֵאוֹתוֹ זֹאת. הַרְבֵּי מִצְדוֹ אָמַר לוֹ שֶׁיִּלְךְ לְחַדְרֵי הַ"מֶרְכָּז" (הַמְזַכִּירוֹת). הַרְבֵּי סָגַר אֶת הַדְּלֵת, וְהִתְבּוֹדַד לְבָדוֹ בַּפְּנִים מִסְפַּר דְּקוֹת.

הַרְבֵּי לֹא פָתַח אֶת הַדְּלֵת לְאֹף אֶחָד, וּכְשֶׁפָתַח לְבִסּוֹף הַתְּבִטָּא שָׁזָה לֹא כְּלוּם "זֶהוּ רַק מֵהַתְּאֻמְצוֹת יִתְרָה, כִּי כָּל הַיּוֹם לֹא אֶכְלָתִי וְעַמְדָתִי עַל הַרְגָלִים, וּמִמִּילָא זֹהוּ עֵיפּוֹת יִתְרָה בְּלִבְד".

וּתְקַרָא הַמֶּלֶכָה, הַרְבֵּי הַצְּדִקְנִית מֵרַת חִיָּה מוֹשְׁקָא ע"ה, מִבֵּיתָהּ, לְבוֹא מִיַּד אֶל בְּעָלָה – הַרְבֵּי הַרְבֵּי הַגִּיעָה מִרַחוּב הָאֲחוּרֵי "יוֹנִיּוֹן סְטְרִיט", וְנִכְנַסָה לְחַדְרֵי הַרְבֵּי דְרָךְ הַדְּלֵת הַרְאֵשִׁית שֶׁל 770.

בְּתוֹךְ כֵּן הוֹרוּ לְכָלֵם – שְׁעַמְדוֹ עַל הַמְדַרְכָּה שֶׁבִּפְתַּח 770

– לְעֵבֵר לְצַד שְׂמֻמוֹל וְלַעֲמוֹד רְחוּק יוֹתֵר כְּדִי שֶׁהֲרַעַשׁ לֹא יִפְרִיעַ אֶת מְנוּחַת הַרְבֵּי. הַמְּמַנִּים הַקְּפִידוּ עַל כֵּן מְאֹד וְלֹא הִנְיָחוּ לְאֹף אֶחָד לְהִתְקַרֵּב לְעֵבֵר 770. כָּלֵם, זְקֻנִים כְּצַעֲרִירִים, עָמְדוּ שָׁם, וְהִמְתַּח גָּבַר וְהִלְךְ.

חֲרָדָה אֲחֻזָּה בְּכָלֵם כְּאֶשֶׁר הִצִּית מְנוּעַ הָאֲמִבּוּלֵס שֶׁל "הַצְּלָה" הַחוּנָה דְרָךְ קָבַע לִיד "770" וְלִידוֹ נִרְאוּ רוֹפְאִים רָצִים הַלוֹךְ וְשׁוֹב. וְכֹאֲשֶׁר הַצְּבוּר הַבְּחִין שְׁסוּחֲבִים מְטָה מִהָאֲמִבּוּלֵס אֶל תּוֹךְ הַבְּנָן, נִתְקַפּוּ הַכָּל צְמַרְמַרְת עֲזָה. רַבִּים פָּרְצוּ בְּבָכִי חֶסֶר מַעֲצוּרִים מִבְּלִי לְדַעַת פֶּשֶׁר הַדְּבָר... עַד אֶשֶׁר כְּעֵבֵר דְּקוֹת סְפוּרוֹת יָצָא ר' לִיבֵל בִּיסְטְרִיֶצְקִי וְהִרְגִיעַ אֶת הַבּוֹכִים. "אֶת הַמִּיטָה" – הוּא סֵפֶר – "הַכְּנִיסוֹ עֲבוּר יֶלֶד שֶׁנִּפְצַע כְּאֶשֶׁר רַץ בְּתוֹךְ הַבְּהֵלָה הַגְּדוּלָּה". הַכְּרוֹז אָכֵן הִרְגִיעַ אֶת הַמַּצָּב בְּמַעַט מֵה, אֵךְ כָּלֵם עֲדִין הָיוּ הַמוֹמִים וּמִתּוֹחִים.

הַרְבֵּי יָצָא מִחַדְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְנִכְנַס לְסִכָּה, לְבוּשׁ מְעִיל. הַרְבֵּי, הַרְשׁ"ג, הַרוֹפְאִים וְהַמְזַכִּיר אֲחֵרֵיו. קִדְּם לְכוֹ, בְּקִשׁוֹ שֶׁהַרְבֵּי יִטְעַם מִשְׁהוּ בְּחַדְרוֹ, אֵךְ הַרְבֵּי שָׁלַל זֹאת בְּאוֹמְרוֹ, שְׂאִינְנוּ רוּצָה לְאֹכַל לְפָנֵי קְדוֹשׁ וּמְחוּץ לְסִכָּה.

הַרְבֵּי הִתְיַשֵּׁב בְּסִכָּה וְהִשְׁעִין קְלוֹת אֶת מִצַּח רֵאשׁוֹ עַל יָדָיו הַקְּדוּשׁוֹת. הִבִּיאוּ לְפָנָיו יַיִן וּמִיץ עֲנָבִים לְקְדוֹשׁ וְאֶכֶל עֲבוּר סְעוּדַת יוֹם טוֹב. בְּתוֹךְ הַמַּאֲכָלִים שֶׁהִגִּישׁוּ לְרַבֵּי הַפַּעַם – דָּאָגוֹ לְהַכְּנִיס גַּם מִדָּה גְדוּשָׁה שֶׁל סֶכֶר, כִּי לְפִי דַעַת הַרוֹפֵא ר' א. זְלִיגְזוֹן ז"ל הָיָה חֶסֶר לְרַבֵּי סֶכֶר בְּדָמוֹ.

הַרְבֵּי לֹא הִסְכִּים לַעֲשׂוֹת קְדוֹשׁ אֵלָּא עַל יַיִן, בְּאוֹמְרוֹ: "קְדוֹשׁ" מֵאֲכָט מֵעַן אוֹיֵף וְיַיִן (נִיט אוֹיֵף גִּרְעַפ דְּזָשׁוּס) [קְדוֹשׁ עוֹשִׂים עַל יַיִן (וְלֹא עַל מִיץ עֲנָבִים)].

אֲחֵרֵי הַקִּידוֹשׁ אֶכֶל הַרְבֵּי לַעֲקֵאָת, וְאַחַר כֵּן נָטַל אֶת יָדָיו הַקְּדוּשׁוֹת לְסְעוּדָה, בְּרֵךְ הַמוֹצֵיא וְאֶכֶל פְּרוֹסַת חֻלָּה. אֶת הַפְּרוֹסָה טָבַל קִדְּם בְּמֶלַח שֶׁהָיָה נִתּוֹן בְּכִלֵּי (כֶּף) עַל הַשְּׁלַחָן. הַרְבֵּי בִקֵּשׁ לְהִבִּיא לוֹ 'כְּזִית' בְּשׁוֹר לְכַבּוֹד הַחַג, טְעַם מִשְׁהוּ וּבִרְךְ בְּרַכַּת הַמָּזוֹן.

לְשַׁעָה קָלָה יָשַׁב הַרְבֵּי בְּסִכָּה. בְּזִמְנֵן זֶה הִשְׁתַּפֵּר קִצַּת הַמַּצָּב

לבית הכנסת לערוך הקפות בשמחה". הצבור הממשמע נכנס לבית הכנסת. ואכן מחלל בית הכנסת בקעה ועלתה שירה, אבל בתוך כך הזדחלה האימה בלבבות.

וימאן הקהל להפרד, ולו לשניה, מבית חיינו; אמנם, חזקה בקשת הרבי על הצבור פלו, כמעט, והלכו הביתה לסעד סעודת חג, אבל אחרי שאכלו וטעמו דבר מה, ללא כל תאבון כמובן, מהרו רבים לשוב אל בית המלך, לדעת את שלום הרבי ומה יעשה לו.

כאשר התקרב הקהל קרוב מידי אל בנין "770", הורו לו שומרי הסף לעמד במרחק מה, כדי לא לגרום לבהלה ורעש מיתרים. מחוגי השעון הראו כבר על השעה שתים לפנות בקר, אך אין איש שישגיח בכך.

במשך כל הזמן זרמו ללא הרף המוני רופאים ל"770". רבים מהם הגיעו במכוניות המשטרה.

בינתיים, זמן מה אחרי שנכנס לחדרו, בשעה אחת אחרי חצות הלילה (לערך) - גלה הרבי - בפעם הראשונה - כי היו לו כאבים בלב. הרבי הסכים שיבואו אליו עוד רופאים ממחים לבדיקות. הוא אמר שמוכן לדבר אתם בתנאי שלא ימסרו את ממצאייהם לאף אחד - גם לא לקרוביו, לקרוביהם או לידידיהם. מיד הזעיקו המזכירים ארבע רופאי לב, ממיטב הרופאים של ניו-יורק. באישון לילה נחפזו הממחים ל"770" ובידיהם מכשיריהם המשכללים.

ארבעת הרופאים בדקו את הרבי ביסודיות. תוך כדי הבדיקה התערב הרבי בדבריהם. הרופאים השתוממו מן הידע העצום שהרבי הפגין בנושא הלב. הם היו המומים כיצד הרבי יודע הכל על פעלות הלב.

את אחד מארבעת הרופאים שאל הרבי: "כאשר מוציאים דם באמצעות מזרק, מה גורם שהדם יצא - המחט (הזריקה) או הריקות שבו (ווקום), המושך את הדם מהורידים?" והרופא ענה: "הריקות". "פעם" ספר לו הרבי, התעניינתי בכך, כי מישהו בא אלי וטען שהוא ריק ואינו

לטובה, ואחרי הסעודה אף נראה גון בפניו הקדושות. גם הרופאים ראו בכך הטבה כלשהי, כי בתחלה היה דפק הלב נמוך ביותר, ואילו בעת מנוחתו ושיבתו בסכה עלה בהרבה.

בתוך כך יצא הרב יעקב יהודה העכט ע"ה מספת הרבי, והודיע לקהל שעוד מעט והרבי ילך לביתו, פרגיל, וכי זקוק הוא ביותר למעט מנוחה, ומחר בעזרת השם הכל כבר יהיה בסדר.

אחר כך יצא הרבי מהסכה ונכנס לחדרו הקדוש. בשעה זו היו מעטים שכבר נרגעו ופנו לביתם לסעודת יום טוב, אבל רב רובו של הצבור נשאר עומד בחוץ, מיחל בנשימה עצורה לראות את הרבי יוצא מהסכה וצועד לחדרו.

כאשר יצא הרבי הצהיבו פניו מעט ונראתה עליהן שמחה מסוימת. הוא אף פנה לעבר הקהל בתנועת יד נמרצת משהו לאות של עידוד השירה. וכאשר הגיע למדרגות שלפני הפתח, שב ופנה לעבר הצבור וסמן בידיו הקדושות להגברת השירה.

לאחר שנכנס התחילו פניו הקדושות שוב להחזיר פסיד, כנראה מהתאמצות היתרה בעת שעודד בחוץ את השירה בידי הקדושות. בינתיים, כשהרבי ישב בסכה, הכניסו לחדרו מטה שהורידו מבית כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע. [לא היתה זו מטת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע, כי הרבי לא הסכים לכך].

באמצע פתח הרבי את דלת חדרו ובקש להודיע לקהל: "מזאל זיך האלטן רואיג און מ'זאל גיין פראווען שמחת יום טוב" [שישמרו על רגיעה וילכו לעשות שמחת יום טוב]. כמו כן הודיע שהלילה לא ילך הביתה [ספרו, שהרבי אף רצה ללכת הביתה, אך הרבנית סברה שעליו להשאר ב"770"] הרב לייבל גרונר יצא אל הקהל ומסר את דברי הרבי. אחר כך פרסמה המזכירות הודעה בשם הרבי כי "אלו שעשו כבר הקפות - ילכו לביתם לסעד סעודת יום טוב, ואלו שעדיין לא עשו הקפות - יכנסו

שִׁיךְ לְכֻלָּם. אֲמַרְתִּי לוֹ: אֲדַרְבֶּה, דָּבַר שֶׁל רִיקוּת מוֹשֵׁךְ לְתוֹכוֹ בְּכַח חֶזֶק יוֹתֵר; וּמִמִּילָא הוּא כְּלִי לְכָל עֲנִינֵי טוֹב וְקְדוּשָׁה" וְהַרְבֵּי סִיּוּם: "הָרִי בְּשִׁמְיִי עֲצַרְת הַרְבַּנִּים עוֹרְכִים "סַעֲרִימָאנִיס" וְנֶאֱוָמִים, וּמִפִּינּוֹן שְׂאִינְנִי מְרֻשָׁה לְדַבֵּר, הֲנִנִי אוֹמֵר מֵה שְׂאֲמַרְתִּי וְאַתָּה תִּמְסַר לְהַשְׂאָר".

אַחֲרֵי הַבְּדִיקוֹת הָאֵלֶּה, לֹא הוֹתִירוּ עוֹד מִמְצֵאֵי הַרוֹפְאִים מְקוֹם לְסַפֵּק: הַרְבֵּי עֵבֶר הִתְקַף לֵב חֶזֶק בְּיוֹתֵר. הַמְצָב חֲמוּר. אַגַּב, שׁוֹאֵל אֶחָד הַרוֹפְאִים, הָאֵם הַרְבֵּי לֹא נֶאֱנַק מְכֻאָבִים?" – "הַרְבֵּי לֹא הִשְׁמִיעַ קוֹל", עָנָה הַמְזַכֵּיר. – "מֵה זֹאת אוֹמַרְת", תִּמְמֵה הַרוֹפֵא, "הָאֵם הַרְבֵּי לֹא הִשְׁמִיעַ אֲנַחַת כְּאֵב? הָאֵם לֹא הִתְפַּתֵּל מִיִּסוּרִים?" – "הַרְבֵּי רַק הִתִּישֵׁב בְּכִסְאוֹ", עָנָה הַמְזַכֵּיר, "אַף הֶגְה לֹא נִשְׁמַע מִפִּי. לֹא תִלְוִינָה, אֵף לֹא אֲנַחֶה. הוּא אֶפִּילוּ הַמְשִׁיךְ בַּהֲקָפוֹת כְּרָגִיל". הַרוֹפֵא לֹא אֶאֱמִין לְמִשְׁמַע אֲזִנָּיו. "עֲלִיךָ לְדַעַת" הַסְּבִיר הַרוֹפֵא לְמְזַכֵּיר, "כִּי הַרְבֵּי סָבַל כְּאֵבֵי תַּפְת. זֶהוּ סָבַל שֶׁהוּא מֵעַל לְכַח הַסָּבַל הַאֲנוּשִׁי. אֲנִי רוֹפֵא כְּבָר עֲשׂוֹת שָׁנִים וּמַעוֹלָם לֹא נִתְקַלְתִּי בְּאֵדָם שֶׁהִגִּיב לְכֻאָבִים אֵלּוּ בַּעֲוֹרָה שְׁכֹזוּ. אֵינְנִי יָכֹל לְהִבִּין זֹאת", מְלַמֵּל הַרוֹפֵא, "מַעוֹלָם קִדָּם לְכֹן לֹא נִתְקַלְתִּי בְּתוֹפְעָה כְּזֹאת".

הַרוֹפְאִים הַחֲלִיטוּ מִיָּד לְתַת לְרַבֵּי זְרִיקָה נֶגֶד כְּאָבִים. אֶחָד הַרוֹפְאִים נִגַּשׁ וְשֹׂאֵל אֶת הַרְבֵּי יִשְׁוֹרוֹת: "הָאֵם לְתַת לְרַבֵּי זְרִיקָה נֶגֶד כְּאָבִים?" "לֹא", עָנָה הַרְבֵּי מִיָּד, "אֵין צְרִיךְ". אֶחָד מֵהַחֲסִידִים שֶׁנִּכַּח בְּמְקוֹם אָמַר בְּרָגְזָה לְרוֹפֵא: "הָאֵם לֹא בְרוּר לָךְ שְׂאֵם אֶתָּה שׁוֹאֵל בְּאִפְנוֹן כְּזֶה, הַרְבֵּי בּוֹדָאֵי יִסְרָב. הָרִי הַיּוֹם יוֹם טוֹב וּלְפִי הַהֲלָכָה מִתֵּר לַעֲשׂוֹת זְרִיקָה רַק בְּפִקְדַת הַרוֹפֵא". הַרוֹפֵא הִבִּין וַחֲזַר לְרַבֵּי וְאָמַר: "כְּרוֹפֵא אֲנִי מַצֹּה עַל הַרְבֵּי לְהַסְפִּים לְזְרִיקָה. הַזְרִיקָה חַיּוּנִית בְּיוֹתֵר כִּי עֲצַמַת הַכְּאָבִים מְסַכְּנַת אֶת חַיֵּי הַרְבֵּי!" הַרְבֵּי הַסְפִּים מִיָּד. אַחֲרֵי הַזְרִיקָה, לְמֵרוֹת שֶׁהִיְתָה בְּמִנּוֹן גְּבוּהָ, נַח הַרְבֵּי רַק מְעַט, וַיְהִי הַדָּבָר לְפִלֵּא בְּעֵינֵי הַרוֹפְאִים.

בִּינְתָיִם הִתְעַצְּו הַרוֹפְאִים בִּינֵיהֶם וּמְסַכְּנַתֵם הִיְתָה חַד מְשֻׁמְעִית: עַל הַרְבֵּי לַעֲבֹר מִיָּד לְמַחְלָקָה לְטָפוּל נִמְרָץ

בְּאֶחָד הַמְרַכְזִים הַרְפוּאִיִּים שֶׁל נְיוֹ-יֹרֵק. בְּמַצְבוֹ כְּעַת הַחֲמוּר הוּא זְקוּק לְצִיּוּד הַמִּתְאִים וּלְהַשְׁגָּחָה צְמוּדָה. קוֹלוֹ שֶׁל הַרְבֵּי הִיָּה חֲלָשׁ מְעַט, אֲךָ תִּקְיָה: "אֵינְנוּ זֹז מְכָאֵן, אֲנִי נִשְׂאָר פֹּה". הַרְבֵּי אָמַר לָהֶם שֶׁהַחֲלָטָתוֹ הִיא הַמְסַכְּנָה הַסּוֹפִית. לֹא בֹא בְּכָלֵל בְּחֻשְׁבוֹן שִׁיִּסַּע; הוּא יִשְׂאָר בְּחֲדָרוֹ. "מֵה הִיָּה עוֹשֶׂה אֵדָם שֶׁנִּמְצָא בְּמְקוֹם שְׂאִין בּוֹ בֵּית רוֹפְאִים?", שֹׂאֵל עָנָה הַרְבֵּי לְאֶחָד הַרוֹפְאִים; וּבִקֵּשׁ לְתַת לוֹ הַלִּילָה לְנוּחַ וּלְמַחְרַת יִהְיֶה בְּסֻדָּר (כְּרָגִיל).

רוֹפֵא אַחֵר שֹׂאֵל אֶת הַרְבֵּי, מֵה הִיָּה עוֹנָה לְחֲסִיד בְּמַצְבַּ זֶה – שֶׁהִיָּה שׁוֹאֵל הָאֵם לְלַכַּת לְבֵית רְפוּאָה. תְּשׁוּבַת הַרְבֵּי הִיְתָה שְׂאִינְנוּ מְחִיב לַעֲנוֹת עַל 'אֵלוּ יִצְוִיִּר'... מִיָּד עָלָה אֶחָד הַנוֹכְחִים לְקוֹמָה הָעֲלִיוֹנָה בִּ770', שֶׁם יִשְׁבוּ וַחֲכוּ הַרְבַּנִּים. בְּמִדָּה שִׁיִּצְטָרְכוּ לְבָרַר אֵיזוֹ שְׂאֵלָה הַלְכָתִית, וְשֹׂאֵלוֹ – עַל פִּי בִקֵּשַׁת הַרְבֵּי – לְבָרַר אֶת חוֹת דַּעַתָּם בְּקִשְׁר לְבֵית הַרְפוּאָה. הַרְבַּנִּים הוֹרוּ לְחַיּוּב. כְּאֲשֶׁר חֲזַר הֵלָה וְהוֹדִיעַ זֹאת לְרַבֵּי קִטַּע הַרְבֵּי אֶת דְּבָרָיו, אוֹמֵר בְּקִשׁ: "הִיּוֹת וְאֲנִי יְהוּדִי דְתִי ('א פְּרוּמְעֵר אִיד") וְצְרִיכִים לְשִׁמְעַ בְּקוֹל הַרְבַּנִּים, מִמִּילָא אֵל תְּגִידוּ לִי אֶת הַפִּסַּק כְּדִי לֹא לְאַלְצִנִּי לְלַכַּת, כִּי אֵין צְרִיךְ לְלַכַּת לְבֵית הַרוֹפְאִים".

שׁוּב נִסּוּ לְבַקֵּשׁ מֵהַרְבַּנִּים הַצְּדָקְנִית שֶׁתְּבַקֵּשׁ אֶצֶל הַרְבֵּי לְלַכַּת לְבֵית הַרְפוּאָה, אֲךָ הִיא עֲנִתָה: "עֵר וּוִיִּסַּט אֵלִיִּן וּואַס צו טָאן!" (הוּא יוֹדַע בְּעַצְמוֹ מֵה לַעֲשׂוֹת)...

כְּאֲשֶׁר רָאוּ הַרוֹפְאִים שְׂאִישׁ לֹא יִזִּז אֶת הַרְבֵּי מֵהַחֲלָטָתוֹ, הִסְתַּוּדְדוּ מְסַפְּר דְּקוֹת. לְבִסּוֹף נַעֲנָה אֶחָד מֵהֶם וְאָמַר לְרַבֵּי: "אֵם אֵין הַרְבֵּי מְסַכֵּים לְאִשְׁפוּז – אֲנִי עוֹזְבִים מִיָּד וּמְסִירִים כָּל אַחֲרִיּוֹת. אֲנִי רוֹפְאִים מְמַחִים וְעֵתִירִי נְסִיּוֹן וְאֲנִי אוֹמְרִים כִּי יֵשׁ כְּפֶאֶן סַכְּנַת נְפֻשׁוֹת. אֵם הַרְבֵּי אֵינּוּ מְסַכֵּים לְהַפְּנִס לְמְרַכְז רְפוּאִי, אֵינְנוּ יְכוֹלִים לְהִיּוֹת אַחֲרָאִים לְחַיֵּי הַרְבֵּי" – – –

וַיְהִי כְּרֹאוֹתָם אֶת הַמְצָב הַחֲמוּר שֶׁנוֹצֵר, וַיִּמְהָרוּ הַמְזַכֵּירִים, יַחַד עִם מְסַפְּר חֲסִידִים, לְהִבִּיא צִיּוּד מְמַרְכְּז רְפוּאִי יְהוּדִי שֶׁבְּרוּקְלִין. וְזֹאת לֹא לְפָנֵי שְׂאֶחָד הַרוֹפְאִים נִגַּשׁ לְרַבֵּי, נִגַּע

את השפופרת.

בינתיים, יצא מישהו מבפנים והודיע לקהל להתחיל לומר תהלים. בשעה שש בבקר יצאה ברגל קבוצה של 16 אברכים ותמימים – ביניהם הרב יואל כהן, הרב שלום דובער שם טוב התמים דוד פלדמן, ועוד כמה מחשובי התמימים ואנ"ש – אל ציונו של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע, להתפלל ולומר שם תהלים. מאחר יותר, בשעה 11 בבקר, יצאה קבוצה שנייה לדרכה, דרך של שש שעות הליכה; וכך במשך כל שעות יממת החג.

ובכל מדינה ומדינה אשר נודע בה מצב בריאותו של הרבי מהרו כלם לבקש ולהתחנן לפני יושב מרום להחלמתו המהירה; גם בארץ הקדש נודע הדבר חיש מהר, ומיד הלכו להתפלל ליד המקומות הקדושים, רבבות עמדו ליד ה"כתל המערבי" להתפלל לרפואתו הקרובה של הרבי.

ביום ההוא נתן הרבי להרב קזרנובסקי שני בקבוקי 'משקה' (שהכניסו אליו לפני החג), ואמר לו: זהו בכדי לחלק לכל אחד ואחד בעת ההתועדות שלפני ההקפות – שבודאי יארגנו – ובודאי לא יחסרו בה דברי התורה, ההתעוררות והשמחה. ואחר כך יערכו את ההקפות ושתהיינה בשמחה, ושלא יגרע משמחת החג". כמו כן אמר, שישתו מהמשקה עוד במשך היום, שלא יהיה כמכין מהיום למחר.

אחר כך נכנס הרש"ג ז"ל להרבי, והרבי אמר לו כי הוא עושה אתו לשליח בנוגע לפסוקי "אתה הראת", ושימכרו את הפסוקים – לטובת ישיבת תומכי-תמימים – פרגיל, ובלי שנויים; את השתתפותו – אמר הרבי – יתן בדולרים יחידים, וכל מי שיקנה פסוק יקבל דולר (של הרבי). לפנות ערב התבטא הרבי שבעת ההתועדות ובהליכה להקפות יצירו "אז דער וואס זיצט אויפן בענקל – פעלט ניט!" [= שזה שיושב על הכסא – לא חסרו!...].

בשעה תשע בערב, לפני ההקפות, התישב הקהל הגדול להתועדות עם זקני החסידים. כסאו הקדוש של הרבי

בידו הקדושות, ובקש לקבל את הסכמתו להביא את כל הציוד האמור לחדרו של הרבי. הרבי הסכים. ואכן מיד הביאו לחדר את כל הציוד המתאים.

אחד מרופאי המרכז עזר בבחירת הציוד והמכשור. כעבר שעה קלה נהפך חדרו של הרבי לחדר טפול נמרץ משכלל וגדוש ציוד. אותו רופא חבר את הרבי למכשור המעקב.

הרופאים שנכחו על אתר החליטו להזריק שוב לרבי, אבל הפעם במנון גבוה יותר (מורפין), ולאחריה אכן נח הרבי למשך ארבע שעות לערך. מאחר יותר התבטאה הרבנית, בהקשר לכך, שמעולם לא זכור לה שהרבי אי פעם ישן למשך ארבע שעות!... בשעה חמש וחצי לפנות בקר הבחין הרופא (מהמרכז), לתדהמתו, שהרבי עבר עכשוו התקף קשה, שני; וקשה בהרבה מהראשון.

המזכירים התשושים יצאו מדעתם. לרגעים חששו שלבבותיהם יבגדו בהם. ברור היה להם כי הרבי זקוק לטפול רפואי מקצועי ומעלה. אך מה בידם לעשות?

באישון לילה ישבו אין אונים, על כסאותיהם, צמודים לחדרו של הרבי ויגעו את מחם בשאלה מה יהיה צעדם הבא. הנוכחים, הרופאים והרבנים, התלבטו כעת קשות אם לקחת את הרבי לבית הרפואה (תוך כדי מנוחה שלאחרי זריקה) או לא – אלו לחיוב ואלו לשלילה, וקשתה על כלם ההכרעה. הרבנית ע"ה היא שהפריעה לשלילה באמרה כי חלילה לעשות משהו לרבי נגד רצונו. ואז בשעה שש לפנות בקר, כמו הכה רעם במחו של אחד המזכירים: "ד"ר ויס!", קפץ מפסאו, ד"ר ויס משיקאגו, הוא יעזר!"

ד"ר ויס היה רופא לב ממקורבי חב"ד, ואף בקר פעם בחצר הרבי. הוא היה אמנם צעיר – אך שמו הלך לפניו כרופא מכשר ומבטיח. בלא לאבד שניה התקשר המזכיר אל ד"ר ויס. הרופא, שנחרד מעט מצלצול הטלפון שהעיר אותו משנתו בשעת בקר מקדמת זו של יום טוב, קפץ ואמר: "אני עולה על המטוס הראשון לגני יורק", והניח

יְדֵי הַרְבֵּי. כְּעֵבֶר חֲמִשָּׁה שְׁבוּעוֹת – שָׁגַם בָּהֶם עֶבֶד בְּמֵלֶא
הַמֶּרֶץ – חָזַר הַרְבֵּי לְמַסְלוֹל עֲבוֹדָתוֹ הַרְגִיל.

בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי (לְחֲדָשֵׁי הַחֹרֶף) הוּא חֲדָשׁ כְּסֵלוֹ, בַּיּוֹם
אֶחָד בּוֹ, יֵצֵא הַרְבֵּי מִחֲדָרוֹ, וּבַפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה – מֵאֵז אוֹתוֹ
לַיְלָה – נָסַע לְבֵיתוֹ. צְבוּר גָּדוֹל שֶׁל חֲסִידִים וְתַמִּימִים מִ–
770 הִתְכַּנְּסוּ בַּפֶּתַח 770, וּבִשְׁעָה שְׁבַע וַחֲצִי בַלַּיְלָה, לֵיל
רִאשׁ חֲדָשׁ, הוֹפִיעַ הַרְבֵּי בְּמֵלֶא הִדְרוּ בַּפֶּתַח בֵּית חַיִּינוּ...

מֵה נֶאֱדָר הָיָה מְרָאָה כִּהֵן גָּדוֹל בְּצִאתוֹ מִן הַקֶּדֶשׁ; וּבִאֲפֹן
סְפוּנְטָנִי פָּצְחוּ כָּלֶם בְּשִׁירָה אֲדִירָה שְׁבַקְעָה וְעֲלָתָה
אֶל–עַל, כִּפְאֲשֶׁר הַרְבֵּי מְעוֹדֵד אוֹתָהּ בִּיָּדוֹ הַקְּדוֹשׁוֹת... וְכִךְ
נָסַע הַבֵּיתָה. וְלִיְהוּדִים הֵיטָה אוֹרָה וְשִׂמְחָה וְשִׁשׁוֹן וְיִקְר.

חֵישׁ מֵהַר הַתְּפִשְׁטָה הַיְדִיעָה בְּכָל קְצוֹי תִּבְל, לְבוֹת
הַחֲסִידִים מְלָאוּ שִׂמְחָה וְגִיל וְכָלֶם אֲחִלוּ "לְחַיִּים" אִישׁ
לְרֵעֵהוּ אֲפוֹפִים שְׂבַח וְהוֹדָאָה לֵא–ל הַהוֹדָאוֹת, "אֲשֶׁרִינוּ
מֵה טוֹב חֲלָקְנוּ"...

וְאִם בְּכָל הָעוֹלָם כֵּךְ – בְּדִלְת אַמּוֹתָיו שֶׁל הַרְבֵּי, עַל אַחַת
כַּמָּה וְכַמָּה. בְּמִשְׁךְ שְׁעוֹת אַרְכּוֹת רִקְד הַצְּבוּר בְּשִׂמְחָה בַּל
תִּתְאַר כְּשִׁכְּלֶם 'דוֹאָגִים' לְהַשְׁלִים הַיּוֹם אֶת שִׂמְחַת

הַהֶקְפּוֹת שֶׁל שְׁמִינֵי עֲצֶרֶת וּמִשְׁקָה כְּמוֹבֵן נִשְׁפָּךְ כְּמִים...
מֵצַב הַרוּחַ שֶׁל הַקְּהָל בְּאוֹתָהּ שְׁעָה הָיָה כָּל כֵּךְ מְרוֹמֵם
וְהַשְׂמִחָה וְהַאֲשֶׁר הִגִּיעוּ לְמִידָה כְּזוֹ עַד שֶׁהַרְבֵּינִת
הַתְּבַטָּאָה, שְׁעַד אֵז לֹא הִעֲרִיכָה בְּעֲצָמָה – עַד כַּמָּה עֲזָה
הִיא אֶהֱבֵת הַחֲסִידִים לְרַבִּי.

[כפר חב"ד]

הָיָה מִנַּח בְּמִקּוּמוֹ, כְּרָגִיל... חֲלָקוֹ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד
מֵהַמִּשְׁקָה שֶׁהַרְבֵּי שָׁלַח בְּמִיחָד עֲבוּר הַהֲתוֹעֵדוֹת.

בְּלִיל שְׂמִחַת תּוֹרָה שָׁאֵל הַרְבֵּי אֶת הַרְבִּי י.ל. גְּרוֹנֶר: "הֵאֵם
הֲלָכוּ לְשִׂמְחַת בְּבֵיתִי כְּנִסְתָּ?" וְעָנָה: "כֵּן". שׁוּב שָׁאֵלוֹ הַרְבֵּי:
"וְאוּס טוֹט זֵיךְ אוֹנְטֵן (בְּבֵית הַכְּנִסְתָּ)? [מֵה קוֹרָה לְמִטָּה
בְּבֵית הַכְּנִסְתָּ?]" וְעָנָה: "מִתּוֹעֵדִים מִשְׁעָה תִּשְׁעֵ". הַרְבֵּי
הַמִּשְׁיָךְ לְהַתְעַנֵּן: "מִיט אַ שְׁטוֹרְעֵם? תִּמְסֹר לָהֶם" אָמַר,
שְׂאֻמְרֵתִי שְׂיֵהִיָּה מִיט אַ גְּרוֹיֶסֶע שְׁטוֹרְעֵם!".

אַחַר הַהֲתוֹעֵדוֹת הֲלָכוּ כָּלֶם לְעֶרֶךְ אֶת הַהֶקְפּוֹת בְּבֵית
הַכְּנִסְתָּ הַגָּדוֹל. הַהֶקְפּוֹת נִעְרְכוּ בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה וְעֲצוּמָה
מְאֹד, עַד שָׁגַם "לְמַעֲלָה" נִשְׁמְעוּ הַשִּׁירִים וְהַרְקוּדִים. בְּעַת
הַרְקוּדִים נִגְנוּ, בְּמִשְׁךְ שְׁעָה אַרְכָּה, אֶת הַנְּגוּן "זֵאל שׁוֹיִן זֵין
דִּי גְּאֻלָּה", אֲךְ הַפֶּעַם הַחֲלִיפּוֹ אֶת מְלוֹתָיו בְּ"דְעֶר רְעֵבָה
זֵאל גְּעִזוֹנְט זֵין", וּמֵאַחַר יוֹתֵר – "דְעֶר רְעֵבָה וועט געזונט
זֵין" וּמֵאַחַר יוֹתֵר "דְעֶר רְעֵבָה אִיז גְּעִזוֹנְט", כִּפְאֲשֶׁר כָּל מִי
שְׂנִכַח בְּבֵית הַכְּנִסְתָּ לֹא יִשְׁכַּח כָּל יְמֵי חַיָּיו אֶת סְעֶרֶת
הַרְקוּד הַזֶּה, שְׂמִצָּד אֶחָד נִרְקַד בְּשִׂמְחָה רַבָּה וּמִצָּד שְׁנֵי עַם
דְּמַעוֹת בְּעֵינָיו כָּל אֶחָד.

אֶחָד הַרוֹפְאִים הַתְּבַטָּא אַחַר כֵּךְ שָׁאֵלוֹ יַדַּע הַקְּהָל כַּמָּה
נַחַת רוּחַ גּוֹרֵם נִגּוֹן זֶה לְרַבִּי – הָיוּ מְנַגְּנִים אוֹתוֹ כָּל הַזְּמַן
לֹא הִרְף!

בְּמִשְׁךְ כַּמָּה שְׁבוּעוֹת נִשְׁאַר הַרְבֵּי בַּחֲדָרוֹ בְּ-770 וְהַמִּשְׁיָךְ
בְּעֲבוֹדָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה. שִׁיחוֹת וּמֵאַמְרִים, שִׁדְרוּ מִחֲדָר הַרְבֵּי
בְּכָל מוֹצָאֵי שַׁבָּת, וְיֵצְאוּ לְאוֹר, סְמוּךְ לְאַמִּירְתֶּם מְגָהִים עַל

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת תולדות

ולאום מלאום יאמץ

שנים רבות חולפות מאז נישואי יצחק ורבקה ועדיין לא זכו הם לילדים. יצחק, שהגיע כבר לגיל העמידה, מתפלל על כך מעומק לבו והקב"ה שומע לתפלתו ופוקד את רבקה. במהלך הריונה חשה רבקה כי משהו בלתי רגיל מתחולל בבטנה: טלטלות עזות של סימני חיים סוערים מתרוצצים בקרבה. היא מחליטה לברר את משמעות הדבר והולכת לבית המדרש של שם. שם בן נח מגלה לה ברוח הקודש כי בבטנה תאומים שמהם ייצאו שני לאומים אשר יתעמתו ביניהם במהלך כל הדורות, ותחושותיה בעת ההיריון מבשרות על מאבקם שיחל עם לידתם.

ראשון יוצא תינוק מרובה שיער ואדמוני, ונקרא שמו עשו. אחריו, אוחז בעקבו, יוצא אחיו ונקרא שמו יעקב. יצחק בן שישים שנה בלידתם.

התאומים גדלים, ועד מהירה ניתן להבחין בהבדלים תהומיים באישיותם, ממש מן הקצה אל הקצה. עשו – ערמומי, חמדן וגס רוח, ואילו יעקב – עדין, ישר דרך וירא שמים. יצחק, מאמין בלבו כי בתוככי עשו הגס והאלים שוכנת נשמה גדולה, על כן הוא מקרבו מתוך תקווה כי ברבות הימים יופנו יכולותיו העצומות לטובה. ואילו רבקה, היא מעדיפה את יושרו ותמימותו של בנה יעקב.

יום אחד, חוזר עשו הצייד עייף ורעב ממעלליו בשדה, ופוגש את יעקב הלמדן עוסק בהכנת נזיד עדשים.

ברעבונו הגדול מבקש עשו מיעקב שילעיטו מן התבשיל המהביל. יעקב מציע לאחיו עסקה: מוכן הוא למכור לו את נזיד העדשים תמורת זכות הבכורה של עשו שהיתה שמורה לו עד עתה. עשו, שבז לענין הבכורה, קל בעיניו לוותר עליה והוא ממחר למכור בשבועה את בכורתו בעבור תבשיל העדשים.

יצחק בגרר שבארץ פלישתים

בשל רעב כבד הפוקד את ארץ כנען (ישראל), יוצא יצחק למצרים. בדרכו נגלה אליו ה' ואוסר עליו לרדת מצרימה (משעלה על המזבח כ'עולה תמימה' בנסיון העקדה נאסרה עליו היציאה מן הארץ). הקב"ה מברכו ומבטיחו כי בו ובזרעו, שירבה ככוכבי השמים, תקויים השבועה האלוקית לאברהם אביו אודות ירושת הארץ. יצחק קובע את מושבו בעיר גרר. לשאלת הפלישתים אנשי המקום מי היא האשה שאיתו, נוקט הוא בדרך שבה נקט אביו אברהם ומשיב כי אחותו היא.

אבימלך מלך גרר עוקב מחלונו אחר זוג המתיישבים החדשים ומתרשם על פי התנהגותם כי אינם אח ואחות כי אם בעל ואשתו. נרעש, קורא הוא ליצחק ומתרעם כנגדו על שהכשילם, והרי כמעט הביא הדבר לחיזורם אסורים אחרי אשת איש. יצחק משיבו כי עשה זאת בשל חששו לחייו.

אבימלך מצוה את כל עמו שאיש בל יעז לגעת ביצחק ובאשתו, והעובר על הצו המלכותי מות יומת.

קנאה והתנכלות

יצחק הופך תושב קבע בגרר בירת ארץ פלשתים ועוסק בחפירת בארות מים בסביבות המקום. ברכת ה' מלווה אותו והוא מתעשר מאוד. הפלישתים תושבי המקום מפגינים מורת רוח גוברת והולכת לנוכח התעצמותו של יצחק, ואבימלך שחושש מהפרת השקט בממלכתו מבקשו כי ילך מעימם. יצחק נענה לבקשתו. הוא מתרחק מן האזורים המיושבים וחונה בנחל גרר. אלא שקנאת הפלשתים אינה שוככת ואף מתעצמת לנוכח הצלחותיו, ובפרט כשחופר הוא מחדש את הבארות שחפר אברהם וסתמום הפלישתים. עתה כבר פורצות מריבות של ממש בין רועי גרר לרועי יצחק על הבארות 'עשק' ו'שטנה'. וכך נמשך הדבר עד אשר חופר יצחק באר נוספת, עליה לא נתעוררה מחלוקת, ושמה 'רחובות'.

יצחק ואבימלך מתפייסים

יצחק יוצא מנחל גרר ומתיישב בבאר שבע. בשנת הלילה נגלה אליו הקב"ה ומבטיחו כי יגן עליו ויברכהו בריבוי צאצאים בעבור אברהם אביו. דברי ה' ממלאים את יצחק בתחושת בטחון והוא מקים במקום מזבח ומוסיף לחפור בארות.

בראות אבימלך כי ברכת ה' מלווה את יצחק בכל אשר יפנה, מבין הוא כי אופן יציאת יצחק ממקומם על רקע קנאת הפלשתים היתה טעות גדולה. על כן יוצא הוא אליו בראש פמליה מכובדת לכרות עמו ברית של פיוס ושלו. בסעודה שיצחק מכין לכבודו מעלה הוא בפני אבימלך טענות קשות על התנכלות הפלשתים אליו, אך גם מתרצה לבקשתו. למחרת כורת הוא עימו ברית ומשלח לגרר בשלום. בינתיים נודע ליצחק כי נתגלו מים בבאר שחפר במקום, והוא קורא לסביבת הבאר על שם שבועת הברית – באר שבע.

גם עשו נושא נשים

בהגיעו לגיל ארבעים מחליט עשו לשאת שתי נשים – יהודית ובשמת מבנות חת. הוא עושה זאת כדי ליצור לעצמו דימוי חיובי של איש משפחה ההולך בדרך אביו, שהרי יצחק נישא גם הוא בגיל ארבעים. כל ימיו נהג עשו לבלות זמנו ברדיפת נשים נשואות ועינויין, ועתה, לאחר שנישא, מוסיפות גם נשותיו עוגמת נפש רבה ליצחק ולרבקה בשל ריח הקטורת של עבודתן הזרה.

יעקב נוטל את ברכת עשו

בהגיעו לשנתו ה-123 כבר כהות עיני יצחק. ובאשר לא פסה תקוותו לראות קודם מותו את עשו בנו חוזר בתשובה, קורא יצחק לעשו ומבקשו לצוד ציד, ממנו יכין בעבורו מטעמים כאשר אהב למען יברכו בטרם ימות. רבקה שומעת את הדברים וקוראת לבנה האהוב יעקב. היא מבקשת ממנו למהר ולהקדים את עשו אחיו שעסוק במסע הציד, ושירד אל הצאן להביא לה שני גדיי עיזים כדי שתכין מהם מטעמים, אותם יגיש לאביו על מנת שיברכו לפני מותו.

יעקב יושב האהלים התם והישר חושש פן ימשו אביו, אולי יגלה ויחשוף את התרמית ויקללו תחת לברכו. אך אמו הצדקת דוחקת בו לעשות כמצוותה, באומרה כי נוטלת היא את האחריות על עצמה. כדי להסוות זהותו היא מלבישתו בבגדי עשו (לכסות על השוני שבין יעקב עדין הנפש לעשו הגברתן והשעיר) ושולחת בידו את הלחם והמטעמים שעשתה אל אביו הזקן.

יעקב נכנס אל אביו לבוש בבגדי עשו ומשתדל שלא לומר שקר בוטה. יצחק, שכבר כהו עיניו מזוקן, אינו יכול לזהותו. אולם בחליפת הדברים ביניהם שומע הוא להפתעתו את איזכור שם ה' הנשמע כביכול מפיו של "עשו". הוא ממשש את יעקב המלוּבש בבגדי עשו ואומר בפליאה: "הקול קול יעקב והידיים ידי עשו".

לפי שעה צאצאי עשו להשיב לעצמם את שליטתם. עשו המאוכזב והחש עצמו מושפל, מתמלא בכעס ומשטמה על אחיו. הוא גומר בלבו להורגו, אך מחליט כי יעקב נקמתו עד לאחר מות אביהם.

יעקב בורח מעשו לפדן ארם

כאשר נודע לרבקה ברוח הקודש זממו של עשו להרוג את בנה הקטן, דוחקת היא ביעקב לברוח אל לבן אחיה בפדן ארם. בה בעת היא פונה אל יצחק ומתלוננת אודות הסבל הרב שגורמות לה נשות עשו, ובתוך כך מעלה היא את חששה שמא ינשא גם יעקב לאחת מבנות הארץ. יצחק קורא ליעקב ומצווהו לילך לפדן ארם, שם יוכל להשתדך עם אחת מבנות לבן בן בתואל אחי רבקה. קודם צאתו מברכו יצחק בשנית אשר בו ובזרעו תתקיים ברכת אברהם. יעקב יוצא לדרכו לפדן ארם

מרשעת נוספת לעשו

כשמוע עשו כי רעות בנות כנען בעיני יצחק אביו, נושא הוא לאשה את מחלת בת ישמעאל בן אברהם מבנות המשפחה. אלא שאין עולה בדעת רשע זה לגרש את נשותיו - יהודית ובשמת - אף כי מבנות כנען הן.

יצחק אוכל מהמטעמים ונושק לבנו. עתה בהריחו את ריח בגדי עשו, נחה דעתו והוא אומר לו אשר ריח בגדיו כריח גן עדן. לאחר מכן מעניק הוא לו את הברכות שהועיד לעשו: שפע כלכלי וכניעת העמים תחתיו כולל שליטה על צאצאי אחיו, וכל מי שיברכו יהיה מבורך, ואשר יקללו יהיה ארור.

יעקב יוצא מעל פני אביו, והנה מגיע עשו ובידיו המטעמים שהכין. הוא מציג עצמו בפני אביו ויצחק נחרד חרדה גדולה... מן השמים הנחוהו להעניק את ברכתו העיקרית לבנו יעקב, וגם ברוך יהיה.

עשו מבין לפתע כי שוב רימהו יעקב - לאחר שנטל את בכורתו ממנו - נטל הפעם גם את ברכתו. הוא מתפרץ בזעקות שבר ומבקש מאביו שיברכו גם הוא. יצחק מודיעו אשר כיון שכבר ברך את יעקב כי יהיה אדונו, הרי מעתה כל ברכתיו של העבד שייכות ממילא לאדונו. עשו בוכה בכי מר ומוסיף ותובע ברכה לעצמו. ברחמיו עליו מפצהו יצחק בברכת תנחומים: שפע כלכלי ותעוזה וכשרון לניהול מלחמות. וכל אימת שירדו צאצאי יעקב ירידה רוחנית ויפנו את ערפם ליראת השמים שבקרבתם, יוכלו

The screenshot shows the homepage of the website www.tanyaor.com. At the top, there is a navigation menu with links for 'בית', 'אודות', 'תפריט', 'תוכנית', 'צגה', 'לוח שנה', 'אודות', 'אודות', 'אודות'. Below the navigation is a large video player featuring a man with a white beard and a black hat, likely a religious leader. To the right of the video player is a calendar for the month of Tishrei. Below the video player is a grid of nine video thumbnails, each with a title and a small image. To the right of the grid is a QR code. At the bottom of the page, there is a footer with additional information and links.

התחדשנו!
בוטאו לבקר
באתר המשודרג
www.tanyaor.com

חסידות על הפרשה תולדות

שליחי הרבי מאירים חשכת הגלות וישלח יצחק את יעקב (כח,ה)

"וישלח יצחק" – הרבי הריי"צ הודיע, שהשליחות של כל יהודי בדורנו היא הפצת תורה ויהדות ומעיינות החסידות. לשם כך יש לצאת מ'באר שבע' וללכת ל'חרן'. יש להגיע לכל יהודי באשר הוא שם, ויש מי שזכו ונבחרו להיות שלוחי הרבי בפועל. שלוחים אלו פרוסים בכל קצווי תבל, והם מסורים להפצת התורה והיהדות באופן של מוסיף והולך ואור. עבודה זו משמשת משקל נגד להתגברות חשכת הגלות.

(ספר-השיחות 'תנש"א, חלק א', עמ' 148)

לגלות אלוקות בתחתונים וישלח יצחק את יעקב (כח,ה)

יצחק – מלשון צחוק ותענוג, רומז לתענוג העליון, ש"נתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים... שכן עלה ברצונו יתברך, להיות נחת רוח לפניו יתברך, כד אתכפיא סטרא אחרא ואתהפך חשוכא לנהורא" (שעה שנכנעת הסטרא אחרא ומתהפך החושך לאור). כדי להביא לפועל תענוג זה, נעשה הענין דשליחות יעקב, י' עקב, דהיינו ירידת והשתלשלות אלוקות (י' – בחינת 'חכמה' בה מלובש אור אין סוף ברוך הוא) עד ל'תחתונים', בחינת עקב.

(ספר-השיחות תשמ"ח, חלק א, עמ' 120)

נפש אלוקית ונפש בהמית

ויצא הראשון... ויקראו שמו עשו. ואחרי כן יצא אחיו, וידו אוחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב (כה,כה-כו)

"עשו" – מסמל את הנפש הבהמית והיצר הרע. לכן יצא ראשון, כי הוא בא לאדם קודם היצר הטוב.
"יעקב" – מסמל את הנפש האלוקית והיצר הטוב. והוא איש תם מלשון שלימות, כי אפילו בשעה שאדם עובר עבירה, נשארת עצם הנפש האלוקית שלימה בדבקותה בה'.

"וידו אוחזת בעקב עשו" – ירידת הנפש האלוקית למטה היא כדי לתקן את הגוף ואת הנפש הבהמית.

(ליקוטי-שיחות, כרך ה, עמ' 416)

עם עיקש תתפתל

בא אחיך במרמה ויקח ברכתך (כז,לה)

מדוע לקח יעקב את הברכות במרמה דוקא?
נפילת הניצוצות דקדושה לתוך הקליפות היתה בדרך ערמה כדכתיב (בראשית ב) "והנחש היה ערום", שרימה את אדם וחווה, וחטא עץ הדעת גרם כידוע לירידת ונפילת הניצוצות. לכן גם הבירור וההעלאה של הניצוצות צריכים להיות בדרך של מרמה, כנאמר (תהילים יח), "עם עיקש תתפתל".
והבירור נעשה על ידי יעקב, שהוא בדוגמת אדם הראשון, כמאמר רז"ל (בבא בתרא נח) "שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דאדם הראשון".

(ספר המאמרים 'תש"ג, עמ' 187)

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפשו

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות

YouTube f

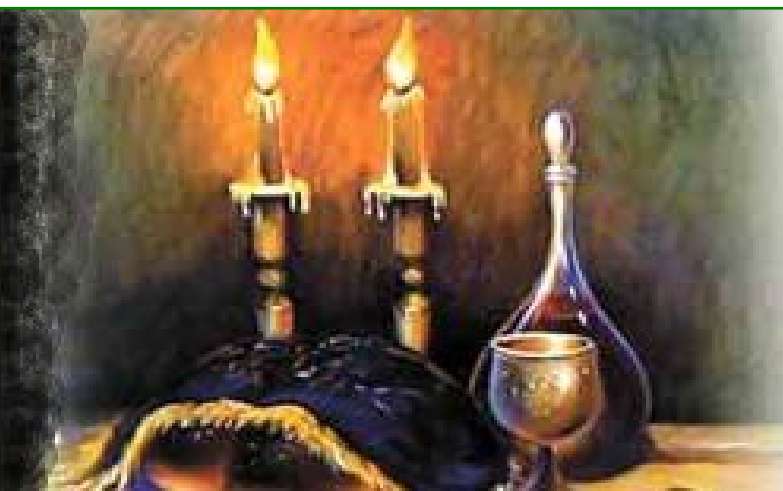
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
17:17	16:03	י-ם
17:18	16:17	ת"א
17:16	16:07	חיפה
17:20	16:22	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון